
Over de rivier.

„KOM over! Zuster, kom over!”
„Zing het nog eens! Broeder Pieket, zet dat lied nog eens in!”

„O mijn Heer,
geef mij Uw hand,
O mijn Heer,
geef mij Uw hand.
Want ik zink in de zondenrivier.
Gabriël, blaas de bazuin,
Gabriël, blaas de bazuin,
Leid me naar 't veilige land!”

„Houd je aan Hem vast, Lily, Hij is de roos van den Libanon!”

„Hij zal je wasschen, witter dan sneeuw.”
„Zondaar, arme zondaar, kom over!”

„Zuster, wilt ge U bekeeren?
Ga in het eenzame dal.
Zoek daar uw redder, uw Heere,
Ga in het eenzame dal!”

„Kom over, zondaresse, kom tot de zondaarsbank!”

Daar was voorganger Thomas Meiklejohn, leeraar van de kleurlingen-baptistenkerk van Moria, en er was ook voorganger William Boykin, overgekomen van de naastbijzijnde gemeente Curfen, om bij deze plechtigheid te helpen. Voorganger Meiklejohn was oud, maar voorganger Boykin was jong. Jong en slank, en donker glansden zijn sterke leden.

„Zeven zielen van avond gewonnen, dat het er acht mogen worden! Laat het er acht mogen worden! De zondaarsbank is lang genoeg voor nóg een, en de bank der verlostten is dicht erbij! Heer, gij hebt vanavond den boom geschud, en de schoone vrucht komt neervallen. Leid dit arme, dwalende kind, dat schreit en zucht naar het beloofde land, en den weg erheen niet weet te vinden!”

„Wilt ge in 't koninkrijk ingaan?
Ga naar het eenzame dal.”

De olielampen flakkerden en walmden. Het was warm. De atmosfeer woog drukkend. De kleine baptistenkerk van Moria was vol spanning: zachte uitroepen, snikken, een kreet hier en daar, en een hardop gezegd gebed; twijfel en angst worstelden er met overgave en extase. En iedereen, behalve wie er geknield lagen aan de zondaarsbank, maar iedereen verder keek er naar Lily Alide Camp.

Lily Alide was door het grootste gedeelte van

de bekeering al „doorgekomen.” Maar toch scheen het, dat ze niet heelemaal over kon komen, en elken avond baden de voorgangers voor haar, en de gemeente keek naar haar, en de spanning steeg. Meer nog: overdag kwam een van de voorgangers bij haar, en worstelde met Satan voor haar, in de hut of in het met wilde wingerd begroeide portaal, of op het grasveld vlak bij de hut, waar het koel was bij dit warme weer. Broeder Meiklejohn was al oud en zwaarlijvig, en het was midden in Juli. Meestal kwam broeder Boykin.

Lily Alide werkte aan haar bekeering. Haar gewone bezigheden mocht zij die week laten staan.

„Welja, ik doe haar werk er wel bij,” zei Sara, haar moeder, tot de buur die voorbijkwam, terwijl zij de wasch deed in de beek. „'t Gaat immers om haar heele toekomst, tot in het hiernamaals toe? Ja, ik laat haar daar maar stil in 't portaal zitten, en ze kijkt naar de grond, en zegt niets. En dan soms staat ze op en loopt ze rond, en zwaait met haar armen, en dan valt ze op haar knieën neer. Iedere keer gaat het anders, maar ik laat haar maar, daar moet ze doorheen!”

Thomas, 't negenjarige broertje, kwam het pad tusschen de zinnia's doorloopen.

„Daar is de dominé, zus Lily!”

„Is het Broeder Meiklejohn, Thomas?”

„Neen, het is Broeder Boykin.”

„Ja,” zei Sara. „Daar onder de boomen is het koel. Daar kan hij het Boek voor haar uitleggen, en bidden op zijn knieën, terwijl zij worstelt. Ja, ik was drie jaar jonger, toen ik bekeerd werd. Dat waren goeie dagen!”

„Ja,” zei de buurvrouw, „zoo is het nu niet meer, zooveel getuigenis, en dat er zooveel den geest kregen. Weet je nog dat het eens een maand doorging, en dat ze er toen honderd gedoopt hebben?”

„Ja, dat weet ik nog heel best, maar nou ga ik een glas lekkere kouwe karnemelk voor hem halen, en een stuk koek.”

„Een knappe man is het. Ze zeggen dat er een hoop meisjes uit Curfen op hem gesteld zijn.”

„Dat zal wel!”

„'t Is een armoedig zoodje daar in Curfen, vind ik.”

„Dat is het ook hoor, dan is 't hier beter. —”

Lily Alide kwam naar voren. Ze droeg een roode jurk met strookjes die Sara dien dag nog

had opgestreken, en mooie blauwe glazen oorbellen. Haar hoed, een breedgerande stroohoed met bloemen, had ze op de bank laten liggen, om er geen hinder van te hebben. Ze vouwde haar handen boven 't hoofd. „O, ik kan niet verder komen!”

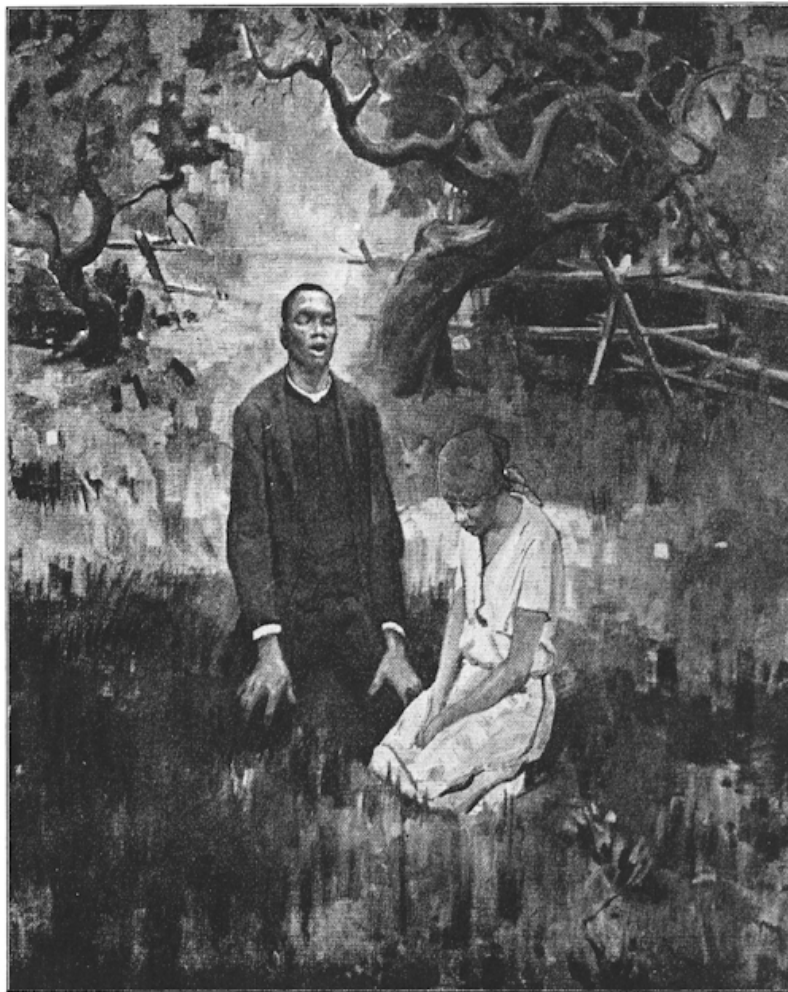
„Arme zondares, dat kan je wel. Bid met heel je hart, zondaresse!”

De kerk van Moria was in een spanning. Die ging uit naar de zondaarsbank, maar niet naar allen, die daar geknield lagen. Drie van de zeven hadden daar avond aan avond gezeten. Zij konden niet overkomen, al waren ze nu zoo ver. 't Was de oude Abner Shaw, die in ongeloof was oud geworden, en wiens beide zoons bij de laatste overstroming waren omgekomen; Judy Corbin, wier zonden als scharlaken waren, zooals ze zelf zeide en geloofde; en de zoon van Moore, die een droom had gehad die hem maar niet wou loslaten en hem toch ook maar niet wou redden. Zij lagen daar in stilte gebogen, met de

oogen tegen het harde hout, en om Lily Alide bekommerden ze zich niet. Niets bekommerde hun dan alleen het Brood des levens, en dat ze niet wisten, hoe het voor zich te verkrijgen.

Maar het was toch tot Lily Alide, dat de gemeente sprak: „Kom over, zuster, kom toch! Kom door het diepe water, naar het beloofde land!”

Voorganger William Boykin deed het gebed, staande in de open ruimte tusschen de zondaarsbank en de bank der verlostten. Recht stond hij daar, krachtig en ernstig. Beelden kwamen in zijn hoofd op. Hij wilde niet dat die de gemeenschap met zijn Heere verstoorden, want hij was een oprecht en ijverig werkmans in de wijngaard. Toch drongen ze zich aan hem op. De hut van de Camps, en het portaal met de weelderige wilde wingerd. En het grasveld, met de watermeloenen bij de beek. De groep boomen, waaronder het zoo prettig koel was, en Lily Alide,

die zijn woorden indronk. Lily Alide. Lily Alide. — „O Heere,” bad hij, „red in 't bijzonder deze zondaresse, zoodat zij een van de onzen zal worden. Als zij niet gedoopt kon worden met de anderen tezamen dezen Zondag, wat zou dat hard zijn. Maar Uw arm is niet verkort —.”

„Hallelujah!” viel de gemeente in.

Want Lily Alide in haar roode jurk met de blauwe oorbellen, was in vervoering gekomen. Ze schokte op en neer: „Ik kom, o, ik kom, ik voel dat de Heere mij roept! Geef me plaats op de bank, broeder Meiklejohn. Niet bij de zondaars meer, maar op de bank der verlostten!”

De gemeente viel in met den lofzang, terwijl Lily Alide haar plaats kreeg op de bank der verlostten.

Het werd laat. Den volgenden morgen vroeg moest er weer gewerkt worden op het land.

Voorganger Thomas Meiklejohn sprak: „Er is nog maar korte tijd voor Zondag, voor den doop.

Mijn vrienden, is er dan niemand meer? De tijd is kort. Zie hoe anderen in het Koninkrijk ingaan, en wilt gij de kans voorbij laten gaan? Kom over, kom nu, mijn broeder, mijn zuster!"

Toen stond Elsa Craigie op. „Dat had zeker niemand gedacht, maar ik voel dat ik bekeerd word. Ik ga me bekeeren!" Neen, dat had niemand verwacht in de kleurlingenkerk van Moria. Niemand dacht er meer aan, dat er morgen gewerkt moest worden. Want wat er nu zou gebeuren, had veel meer beteekenis dan de overkomst van Lily Alide, die altijd geloovig geweest was. „Elsa bekeert zich, Elsa wordt bekeerd." Zelfs de kinderen, en die waren er veel, ook in den laten avonddienst, zij zelfs hielden den adem in en zagen aandachtig toe. Het was zoo stil, dat men een speld zou hooren vallen.

„O Heer, Uw genade is menigvuldig", sprak Broeder Meiklejohn, van wien Elsa een nicht was. En Broeder Boykin was gelukkig: er werden zielen gewonnen, er zouden er velen gedooft worden, dien Zondag in de rivier. Nu zou het Elsa Craigie zijn, van wie gezegd werd, dat niemand haar bekeeren kon. Eens toen hij langs haar huis was gekomen, had hij haar spotlachend hooren zeggen: „Als ik zóó groot en sterk was, dan zou ik gaan werken op het veld." Al zijn waardigheid van dienaar des woords had hij daarmee aangerand gevoeld, maar nú zag zij hem dan werkend in *zijn* veld.

Ze was lang, slank, en had een donkere huidskleur. Broeder Meiklejohn had haar wel eens meegenomen naar den dienst in Curfen, in zijn wagen. Want die hield veel van zijn nicht. Maar zij was een van die hooghartige, stille spotters, die hun eigen gedachten over de dingen hebben, en die met hun oogen alleen iemand ongemakkelijk kunnen maken. Men zei dat ze verstandig was. Maar waartoe diende verstand, als iemand geen geloof had? Ze was mooi om te zien, maar toch anders dan Lily Alide. Ze had iets, om een man tot hulp te kunnen zijn in de steenachtige plaatsen van het leven. En ze was knap. Zeker was ze knap. Dat had hij zelfs moeten toegeven in zijn boosheid om die harde woorden. Maar ze was een spotsster en een onbekeerde zondares, en dat was niet mogelijk voor den voorganger van de kerk van Curfen! Maar nu werd ze getrokken.

David Craigie, die ouderling was, en een halfbroer van voorganger Thomas Meiklejohn, zat in de voorste bank. Toen zijn dochter opstond, kon iedereen haar zien. En toen ze sprak, was het of de heele gemeente opnieuw haar bekeering doormaakte.

„O mijn Heere, Gij weet dat ik een zondares ben! Ik heb gespot en getwijfeld en uw volk veracht!"

— „Ze heeft de gave des woords, dat heeft ze altijd gehad!"

„O God, ik ben de dief en de melaatsche en de tollenaar en de Farizeeër, en de vrouw die zeven duivels had."

— „De geest werkt, o, de geest is aan 't werken!"

„Ik ben de blinde en de doove en de lamme! Ik ben Lazarus in het graf. Ik ben Judas de verrader, ik ben Judas!"

Een kind van twaalf jaar greep de arm van haar moeder.

„O mammie, ik beef heelemaal, en er komen zóó maar tranen uit mijn oogjes." — „En nou gaat ze ook al dansen, mammie."

„St! dat is geen dansen, dat is knielen en weer opstaan."

„O Heere, zie mij in het stof!"

Diep in haar hart zei Lily Alide op de bank der verlostten: „Dat was je niet van plan, toen je hier vanavond kwam in die blauwe werkkjurk die je van juffrouw Mason hebt gekregen! Sta op en speel geen comedie!"

Broeder Meiklejohn bad hardop voor zijn nicht, van wie hij hield, al was ze niet geloovig. Zij verstelde zijn kleeren en bracht hem wel eens soep. Hij hield van haar het meest van al zijn familie.

Oude Abner Shaw stond op van de zondaarsbank. „Ik kom, ik kom over! Zooals ik ben, kom ik tot u!"

„Hallelujah", zong de gemeente.

Elsa ging door met knielen en opstaan.

„O, ik zie hellevuur!"

„Ze ziet hellevuur, o, ze ziet al hellevuur!"

„Ik zie Abraham en Sara en het beloofde land. Maar ik voel de golven!"

„O, ze voelt de golven!"

„De duivel trekt me opzij!"

„Laat ons bidden." En William Boykin bad met alle macht, die in hem was.

Toen strekte Elsa haar lange armen uit boven haar hoofd. „Hallelujah! Ik ben over de rivier! Ik ben bekeerd!"

En de lofzang steeg op in de gemeente van Moria.

De volgende dag rees met rood in het Oosten, en mist op de rivier en op de heuvels. Elsa Craigie was zoo vroeg op, dat ze de morgenster nog zag staan boven den naastbijen heuvel. „Daar ga ik naar toe," zei ze. „Vader kan zelf zijn ontbijt wel vinden." Ze ging, niemand kwam haar tegen, en op den drogen grond van den heuveltop ging ze liggen, met haar arm voor de oogen.

„Wat is er met me? Dat zou ik willen weten, wat is er toch met me? William Boykin. William.

Ik geloof dat ik verliefd op hem ben. Ik geloof dat ik maar één weg zie om hem te krijgen. Dat is dat ik zorg dat ik me bekeer. Maar ik ben niet bekeerd. — Of wel?”

Lily Alide had dien morgen roode oogen.

„Wat is er kind? In mijn tijd, als we wisten dat we verlost waren, dan zongen we als een vogel in een boom.”

„Ze is bang voor het water,” zei kleine Thomas.

„Nee, 't is niet om de rivier, moeder.”

„Dan is het om Elsa. Die heeft durf, ja, dat meisje durft wat!”

„Ik vind het brutaal, dat ze zich op zoo'n manier bekeert. Denkt u dat hij haar zal willen hebben, moeder?”

„Nee, dat geloof ik niet. Ik denk dat hij jou wil hebben. Ze durft wel alles. Maar bij haar was 't niet zoo echt als bij jou. Er was bij haar iets anders bij!”

Toen de zon al hoog aan den hemel stond, kwam Elsa den heuvel af, naar haar hut terug. Haar vader, de oude ketellapper, die zelf zijn ontbijt maar had moeten vinden, kwam naar haar toe. „k Hoop dat die bekeering je niet heelemaal mal maakt,” zei hij.

„Ben ik dan bekeerd, vader?”

„Of je bekeerd bent? 't Ziet er wel naar uit!”

De Zondag van den doop kwam nader. De vrouwen zorgden voor witte kleeren. Allen, behalve Elsa. Er werd verteld dat ze geen witte jurk had, en ook niet van plan was, er een te maken. Ze moest gezegd hebben, dat God er niet om gaf, of ze in een blauw katoentje verscheen.

Lily Alide wilde haar blauwe oorbellen erbij aandoen, maar Sara schudde het hoofd. „Niet doen, kind. 't Zou lijken, of je ijdel was, terwijl je den doop in de rivier ontving.”

Het was Vrijdag, en gloeiend heet. Voorganger Thomas Meiklejohn en voorganger William Boykin bezocht de pas-bekeerden, en bevestigden hun geloof door gebed en door 't uitleggen van de beteekenis van de plechtigheid die dien Zondag zou wezen. Lily Alide ontving hen in 't portaal van de hut. Rozen en lelies geurden in den tuin, en de wingerd slingerde zich boven hun hoofd.

Toen ze verder gingen, zuchtte de jonge voorganger van Curfen. „Ik benijd u om uw post hier in Moria, broeder! U heeft goede geloovigen, en ze houden hun huis en hof zoo keurig. En de jonge menschen trekken me meer aan dan die van Curfen.”

„Lily Alide is een heel goede man waard, broeder. Mooi en welgesteld —”

„Waar het voor mij op aan komt, is dat haar ziel gered is,” zei Boykin eenvoudig. „Een vrouw die niet bekeerd is, en bereid om mee te werken in Gods wijngaard, dat zou nooit een vrouw voor me zijn.” Hij keek op naar de heuvel waartegen Elsa's hut stond: „Beiden zijn ze bekeerd,” zei hij nog bij zichzelf.

Toen ze de deur van de hut open deden, vonden ze den ketellapper alleen. Elsa was weg, vertelde hij, alleen weggegaan naar het groote bosch.

„Naar het bosch! Maar ze wist toch dat we rondgingen, om de doopelingen te bezoeken. Het is in de vergadering bekend gemaakt.”

„Jawel. Dat heb ik ook nog gezegd. Maar ze is toch gegaan.”

Bij William Boykin was 't bloed dat naar zijn hoofd steeg niet zoo zichtbaar als bij een blanke, maar toch kleurde hij. Was dit nu behoorlijk?

Maar 's avonds zat Elsa weer, naast Lily Alide, op de bank der verlostten, en den Zaterdagmorgen daarop trof William Boykin haar thuis.

„Morgen juffrouw. Na morgen zal ik „zuster” tegen u mogen zeggen. Heeft u nog twijfelingen?”

Toen bad hij met haar, en hij zei, hoe verlangend hij was, haar te zien als lid van de kerk en arbeidster in den wijngaard. Bij het heengaan drukte hij haar hand en zag haar ernstig aan.

„Hij ziet me even graag als Lily Alide,” dacht Elsa, „maar als ik geen goede hulp in de gemeente word, dan neemt hij me zeker niet. Als ik nu maar gedoopt word Zondag. Maar kan ik me wel laten doopen?”

Den avond vóór den doop was Elsa niet in de vergadering.

Het werd een heldere maannacht. Elsa zat recht op in haar bed. De rivier was niet ver weg, soms kon ze hem langs den oever hooren ritselen. „Ik kan niet slapen,” zei Elsa, „ik weet het niet.”

Toen er nog een uur voorbij was, stond ze op, kleedde zich aan, en zonder een enkel geluid ging ze de smalle trap af en naar buiten. Ze nam het pad dat naar de glinsterende rivier ging. Dan weer was er een stuk donker, dan weer een eind dat zilver scheen in het maanlicht. Ze kon de rivier nu duidelijk hooren. Op een steen ging ze zitten, met de elleboogen op de knieën, en haar kin door haar handen gesteund.

„Ja,” zei ze tot de rivier, „jij en ik moeten het nu samen met God uitvechten.”

De Zondag kwam, zonnig en warm. Prachtig weer voor den doop. De kerk van Moria was stampvol voor den korten dienst, die aan de doopplechtigheid voorafging. De doopelingen

zaten vooraan, de vrouwen in 't wit. Maar Elsa was er niet.

„Misschien is ze direct naar de rivier gegaan,” werd er gezegd, „of ze zal ons onderweg tegemoetkomen.”

„'t Kan wel, maar Sara Camp zegt, dat ze niet eens echt bekeerd is.”

In optocht ging de gemeente naar de rivier. Voorop liepen broeder Meiklejohn en broeder Boykin.

„Waar is mijn nicht?” dacht voorganger Meiklejohn. „Wat zou het me van haar spijten.”

Vorganger Boykin zei bij zichzelf: „Eén ontbreekt er. Zou ze teruggaan in de wereld? Ik houd oprecht van haar. Maar als ze niet voor U is, Heer, dan is ze ook niet voor mij!”

De stoef hield stil.

„Is Elsa er niet, is ze nergens gezien?”

Een klein meisje kwam naar voren, en ging naar broeder Meiklejohn toe. „Elsa komt niet meneer, dat moest ik u van haar zeggen. Ze zegt dat ze zekerheid heeft, dat ze niet bekeerd was. U moest maar niet boos zijn, broeder Meiklejohn. Ze is naar 't groote bosch gegaan, en ik moest haar vader zeggen, dat ze pas vanavond terugkomt.”

Thomas Meiklejohn was niet zoo jong meer, de dokter had gezegd dat hij moest oppassen voor zijn hart. In de rivier ging hij dus niet, daar stond voorganger Boykin, tot aan zijn middel in het water, en een voor een kwamen de verlostten, om het verbond aan hen te doen bezegelen.

Lily Alide stapte de rivier in. „Ik heb u lief, Heere Jezus,” zei ze, „en ik wil een goede vrouw worden, en als ik de vrouw van Uw dienaar mag worden, dan zal ik goed voor hem zorgen en veel doen in de gemeente.”

Zelf onderscheidde ze 't niet, Lily Alide, hoe haar oprecht geloof een bijmen-

ging had van andere gevoelens. Het zou immers alles in den dienst des Heeren zijn.

Uit het groote bosch stak een kale heuvel naar voren. Daarheen ging Elsa Craigie, en op een uitstekende punt ging ze zitten. Vandaar had ze het gezicht op de rivier, met de kleine zwarte plekjes die menschen waren.

„Ik bèn zooals zij, en toch ook weer niet,” zei ze tot zichzelf. „Ze vinden me slecht. Ik was ook slecht, toen in de kerk, toen ik mezelf en de anderen wat probeerde wijs te maken.”

„Maar wat ik wil — wat ik werkelijk verlang, o God, dat is om U te kennen. Te weten wat ik ben en wat Gij zijt —”.

Vanaf de groep bij het water klonk het gezang der gemeente tot haar over.

MARY JOHNSTON.

